

Zegers-zelf toe bij: de man was eerlijk als goud, diep verbitterd over het feit dat men hem gearresteerd had hoewel hij bereid was geweest, zijn trouw aan koningin en vaderland te bezweren, en die verbittering bevorderde dat hij bij elke ondervraging precies de antwoorden gaf die zijn internering bestendigden.¹ Hij kwam pas in '44 vrij en kreeg toen een functie bij het Nederlandse Rode Kruis te Londen.

Nu waren in '40, gelijk vermeld, in totaal enkele honderden Nederlanders op aanwijzing van *MI-5* geïnterneerd, sommigen op losse gronden. Zij kwamen in kampen en gevangenissen terecht, waar de behandeling soms goed, soms minder goed was. *MI-5* had aanvankelijk voor niets anders tijd dan voor het interneren – het afnemen van nadere verhoren moest wachten. Het hele jaar '40 door had het *Home Office*, waar de geïnterneerden onder kwamen te ressorteren, ook geen volledig overzicht, wie allemaal geïnterneerd waren, om welke redenen de interneringen waren verricht, en waar de geïnterneerden zich bevonden. Aan Nederlandse kant betrof het meestal schepelingen; hun schip voer dan vaak weg zonder dat de Nederlandse consul, in wiens ressort de internering verricht was, informatie had gekregen en ook van 't Sants CID bleef lange tijd van inlichtingen verstoken. Gevolg was dat de geïnterneerden, met inbegrip van de onschuldigen onder hen, maandenlang niets van hun eigen regering merkten. Hadden zij met relaties in Engeland contact kunnen opnemen, dan gingen klachten naar *Stratton House*. Vooral Dijkhoorn en Steenberghe waren voor die klachten zeer gevoelig: zij stelden in november de zaak in de ministerraad aan de orde en het gevolg was dat Gerbrandy op de 26ste van die maand van 't Sant een lange brief met kritische constatering schreef waarin ook de door Dijkhoorn en Steenberghe gebezigde bewoordingen weergegeven werden: te weinig onschuldigen waren vrijgelaten (de CID was 'schromelijk tekortgeschoten'), de CID wist zelf niet wie er geïnterneerd waren ('voor het prestige van de regering uitermate fnuikend'), veel geïnterneerden waren nog niet eenmaal verhoord (de CID was 'volkomen

¹ Wij citeren uit een verhoor van eind mei '41 het volgende. *Vraag*: 'Wanneer bedankte u voor de NSB?' *Antwoord*: 'Ik heb nimmer bedankt . . . (Ik) ben . . . automatisch afgevoerd . . . Ik zou zelf nooit bedankt hebben en vermoedelijk nog lid zijn.' *Vraag*: 'Hoe staat u thans tegenover de NSB?' *Antwoord*: 'Ik weet het niet.' *Vraag*: 'Hoe staat u tegenover Duitsland?' *Antwoord*: 'Ik heb waardering voor de orde die het nieuwe regime in het binnenland gesticht heeft, en als soldaat bewondering voor het militaire kunnen van Duitsland . . . (Ik) ben nog steeds van mening dat . . . men tot een compromisvrede moet komen. Ik geef toe dat men mij in dit opzicht een defaitist zou kunnen noemen.' (Verslag van verhoor, 28 mei 1941, *Enq.*, punt f, gestenc. bijl. 163)